

Hoofdstuk 1

Er klinkt een doffe dreun, gevolgd door het gevloek van haar vader en een dringend ‘houd je vast, Romée!’ waarna de auto van de weg schuift. Even is er het gevoel van vallen, het daglicht maakt plaats voor een soort donkergroen waas, gevolgd door het geluid van water dat de auto vult. Ze realiseert zich dat de man voorin niet beweegt en haar niet kan helpen, zodat de angst toeneemt.

‘Papa! Papa!’

Roméé worstelt wanhopig met de veiligheidsgordel, die ze van haar vader altijd om moet, al is dit nog niet verplicht. Het water komt al tot haar middel voor ze er eindelijk in slaagt zich los te maken. Ze valt bijna tussen de twee voorstoelen door naar voren, omdat de auto vreemd schuin hangt. Vertwijfeld schudt ze aan het lichaam van haar vader, maar hij reageert niet. De gordel heeft voorkomen dat hij door de voorruit is geslagen, maar toch is hij door de klap bewusteloos geraakt. In paniek kijkt ze om zich heen.

Ineens is daar dat gezicht aan de andere kant van het raampje. Iemand probeert de deur te openen, maar door de druk van het water lukt dat niet direct en het laatste wat ze ziet voor het donker wordt, is een paar felblauwe, vastberaden ogen en door het water vervagende gelaatstreken.

Roméé schiet met een te snel kloppend hart en angstzweet over haar hele lijf overeind in bed.

Het benauwde gevoel dat ze op het punt staat te verdrinken, heeft haar nog in z’n greep en ze moet een paar keer diep ademhalen om dit kwijt te raken. Door de luiken, die zoals gewoonlijk op een kier staan, komt een streep licht binnen, wat haar zegt dat het rond zonsopkomst is.

Langzaam dringt het tot haar door dat ze in haar antieke hemelbed ligt en niet in een auto onder water. Haar blik glijdt naar het enorme baldakijn boven haar en ze huivert. Het voelt alsof het elk moment naar beneden kan vallen en haar verstikken, net als dat water al die jaren geleden bijna deed.

Ze slaakt een diepe zucht en gaat op de rand van het bed zitten, haar voeten op een antieke bijna versleten, zijden Pers. Sinds Sergio's dood heeft ze een hekel aan deze kamer en met name aan het bed. Het liefst zou ze haar intrek nemen in een van de onlangs gemoderniseerde kamers, die door de gasten worden gebruikt, maar daar was haar schoonmoeder fel tegen.

Alsof het al niet erg genoeg was dat haar huis, *Quinta Monteiro*, het domein werd van buitenstaanders, heeft de vrouw boos gemompeld. De master bedroom waar zijzelf is geboren en waar ze het leven heeft geschonken aan Sergio moet blijven wat het altijd is geweest, de slaapkamer van de vrouw des huizes en dat is dus Romée. Hoe graag Romée het ook anders wil, ze begrijpt haar schoonmoeders behoefte om aan deze traditie vast te houden en omdat er al zoveel is veranderd de laatste paar jaar heeft ze zich erbij neergelegd. Zo komt het dat ze elke nacht in haar eentje in het veel te grote bed ligt in die veel te grote kamer en zich nog eenzamer voelt, omdat ze juist hier Sergio's aanwezigheid zo mist.

Tijdens hun huwelijk heeft ze de kamer nooit als somber of bedreigend ervaren. Met Sergio erbij was het knus en gezellig in het antieke hemelbed, maar alleen vindt ze het niets. Overdag heeft ze genoeg om handen om het verdriet en de eenzaamheid naar de achtergrond te duwen, maar als ze 's avonds alleen in dat grote bed stapt, is het steeds opnieuw een pijnlijke confrontatie met de leegte die Sergio heeft achtergelaten.

Omdat ze weet dat ze toch niet meer in slaap valt, loopt ze over de houten vloer naar de openslaande deuren en stapt het balkon op. De marmeren tegels voelen koud aan onder haar blote voeten en onwillekeurig huivert ze. Ze wrijft over haar armen om de kou te verdrijven en probeert te genieten van het uitzicht over de omgeving van de Douro in Noord-Portugal. Vanaf het balkon ziet ze de rivier tussen de heuvels met de terrasgewijze wijngaarden door kronkelen. Ze ziet de her en der verstopt liggende wijnboerderijen, zoals het hare, en enkele gehuchtjes en vrijstaande huizen. In het oosten kleurt de hemel langzaam oranje-rood en ze voelt de angst en de benauwde paniek uit haar nachtmerrie

wegtrekken om plaats te maken voor een gespannen kalmte. Als ze naar haar handen om de reling van het balkon kijkt, merkt ze dat haar knokkels wit zijn en heel bewust ontspant ze haar greep. Het ziet er naar uit dat het een mooie voorjaarsdag gaat worden en ze is blij dat de winter eindelijk achter hen ligt, ze is toe aan wat warmte en zonneschijn.

Het is lang geleden dat ze deze nachtmerrie heeft gehad. Als kind is ze er jarenlang door geplaagd. Misschien wel meer dan een jaar en ze vraagt zich af waardoor hij dit keer is getriggerd. Waarschijnlijk omdat ze de avond ervoor tot laat met de boekhouding is bezig geweest. Hoewel het langzaam beter gaat, is hun financiële situatie nog niet rooskleurig te noemen en dat heeft in haar slaap blijkbaar tot deze benauwde droom geleid. Alsof ze verdrinkt in haar financiële zorgen. Een vage glimlach verschijnt op haar gezicht. Zo erg is het gelukkig niet, al zou het beter kunnen, maar daar is ze hard mee bezig.

Ze leunt tegen de zijkant van het balkon, terwijl ze naar beneden kijkt en haar blik over het omringende landschap laat glijden. *Quinta Monteiro* is een oud familielandgoed. De eerste bebouwing dateert van halverwege de negentiende eeuw en in de loop der tijd is er van alles bij- en aangebouwd. Het landhuis zelf is van de eerste helft van de twintigste eeuw en oogt klassiek, wat streng zelfs, wat enigszins wordt verzacht door de enorme bougainville en blauwe regen, die er aan diverse kanten tegenaan en overheen groeit. De garage, jarenlang het onderkomen van de landbouwvoertuigen en koetsen, later gevolgd door een aantal auto's, is ruim twee jaar geleden op haar initiatief verbouwd tot zes sfeervolle en royale gastenkamers met rondom een terras en bloementuin met allerlei zitjes. In het huis zelf, op dezelfde etage als waar Romée en haar schoonmoeder slapen, maar in de andere vleugel, zijn nog zes gastenkamers gecreëerd. In totaal kunnen er maximaal vierentwintig gasten op de Quinta verblijven en is het voormalige wijndomein in een B&B veranderd. Volgens al haar berekeningen moet het voldoende kunnen opbrengen om ...